शाभवत्। अनु स्वर्गं लोकमविन्दत्। सत्या ह्वा अस्याशा भवति। अनु स्वर्गं लोकं विन्दति। य एतेन हविषा यजते। य उचैनदेवं वेद" इति। कश्चिद्द्रव्यादिलाभः सर्वथा भविष्यतीत्येवं निश्चित्याद्य वा श्वो वेत्येवं कालमात्रप्रतीक्षणरूपस्तृष्णाविशेषः 'आशा', तदभिमानिनी देवताप्यपि 'आशा' शब्देनैवाभिधीयते। सेयमाशाख्या देवता 'तं' प्रजापतिं, इदं 'अब्रवीत्', हे 'प्रजापते', त्वं 'आशया', एव आन्तो वर्त्तसे। सा द्विविधा ह्याशा, अनृता सत्या च। फलरहिता आशा अनृता। तथा सत्यत्र फलरहितया स्वर्गो भविष्यतीत्याशया तत्र श्रम एव जायते, न तु स्वर्गो लभ्यते। अहमेव तु 'आशाख्या', देवता 'अस्मि', अतो 'मां', तु, क्षिप्रमेव 'यजस्व', अनन्तरमेव तव स्वर्गविषया 'आशा सत्या भविष्यति'। त्वं 'अनु स्वर्गं लोकं वेत्स्यस इति', तद्वचनं श्रुत्वा 'सः' प्रजापतिः, त्रिहविष्कामिष्टिं कृतवान्, 'कामगुणकाय', 'अग्नये','पुरोडाशं' एकं हविः, आशादेवतायै 'चरुः' द्वितीयं हविः, अनुमतिदेवतायै 'चरुः' तृतीयं हविः। एते प्रथमतृतीये हविषी वक्ष्यमाणास्त्रपोष्टिषु अनुसञ्चारिणी। 'ततः' त्रिहविष्केष्वनुष्ठानात्, 'अस्य' प्रजापतेः, स्वर्गलाभाशा 'सत्याऽभवत्'। तामाशां 'अनु स्वर्गं', अलभत। एवमन्योपि 'यः' पुमान्, 'एतेन' उभयतोनुसञ्चारिद्वयसहितेन मध्यमेन, 'हविषा यजते',। 'यः', अपि "एनत्" हविः, यथावज्जानाति। तस्योभयविधस्य पुरुषस्य स्वर्गलाभाशा सत्या भवति॥